

Tajemství kouzelného pířka

Vladimír Šoltys · ilustrace Barbora Kyšková

PŘÍBĚHY
Z MUZEA

čso

edika

Příběhy z muzea Tajemství kouzelného pírka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Vladimír Šoltys
Příběhy z muzea – Tajemství kouzelného pírka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PŘÍBĚHY
Z MUZEA

TAJEMSTVÍ KOUZELNÉHO PÍRKA

Vladimír Šoltys

ilustrace Barbora Kyšková

Edika
2017

Obsah

ZÁHADA V JIČÍNSKÉM MUZEU	6
KOUZELNÉ PEŘÍČKO	10
PANÍ KONOPÁSKOVÁ JE V ŠOKU	14
NEOBVYKLÁ SBÍRKA	21
ALBATROSŮV PŘÍBĚH	31
KIWI SE ODHODLÁVÁ VYPRÁVĚT	36
TUČŇÁČÍ ŠKOLKA	45
KOLIBŘÍKOVA LÁSKA	57
SBÍRKA V OHROŽENÍ	64
CHÁLÍL, CHARTÚM A MODRÝ NIL	73
RAJČÍ VÁŠEŇ PRO MÓDU	81
LEMČÍK STAVITEL	90
JAK VYPÁTRAT ZLODĚJE	97
KEA KRIMINÁLNÍK	105
MALÉ PŘEKVAPENÍ	111
PAST NA ZLODĚJE	121
DODOVA DLOUHÁ CESTA Z MAURICIA DO MUZEA	133
NOVÁ EXPOZICE	139
EPILOG	146
DOSLOV	147
O AUTOROVÍ	150

ZÁHADA V JIČÍNSKÉM MUZEU

Ze starobylé Valdické brány, jež je dominantou ještě starobylejšího města Jičína, se do večerního podzimního šera neslo odbíjení věžních hodin. Příchod noci je všude na světě, od polárního kruhu po rovník, magická hodina. Některé věci, ale i bytosti, které se za denního světla zdají být obyčejné, všední, nenápadné a nezajímavé, se obvykle v tento čas proměňují, alespoň na malý okamžik, aby jako doposud neživé, zakleté i zatracené ožily a mohly si zase prožít svůj vlastní příběh. Znenadání už nejsou všední, jsou pohádkové, kouzelné, výjimečné a obdivuhodné nebo zkrátka jinak „jiné“ než svět nás, obyčejných smrtelníků. S nástupem noci ožívají a vstupují do životů dětí a někdy i dospělých. Alespoň na krátký čas s nimi mohou sdílet svůj vlastní ne-všední život, a stát se tak „jinými“ bytostmi. A tyhle „jiné“ věci a bytosti se většinou vyskytují na nějakých opravdu, ale opravdu výjimečných místech. Třeba ve starých hradech a zámcích, v temných sklepeních, v hlubokých lesích, ve skalách. Můžeme je ale potkat i u dětských postýlek, v kanárčí kleci, ve školní třídě, v ordinaci pana doktora. Stává se dokonce, že se takových opravdu divotvorných míst nachází hned několik blízko sebe a třeba i pod jednou střechou. A tam se pak dějí zvláštní věci. Ideálním místem je třeba muzeum. V takovém muzeu se ukrývá nespočet tajných i méně tajných kom-

nat, půdních prostor, reprezentativních sálů a temných sklepení. Na návštěvníky tu čeká spousta úžasných vitrín, výstavních skříní, exponátů, uměleckých předmětů, starých a ještě starších knih, obrazů, lexikonů, kronik a historických předmětů. A každý v sobě skrývá nějaký zajímavý, neuvěřitelný nebo dokonce záhadný a magický příběh.

Nejinak tomu je i v jičínském muzeu. Jedno zajímavější místo než druhé. Na jednom místě, skoro vedle sebe, tu pózuji dinosauři vedle historie továrny na zemědělské stroje. V další expozici zase prusko-rakouská válka a mamutí kly z doby ledové. Jičínské muzeum je navíc umístěno ve starobylém zámku, který byl postaven před mnoha sty lety. Za tu dobu se zde odehrálo nespočet záhadných událostí. Před čtyřmi staletími například vybuchnul zámecký sklep plný střelného prachu a poničil značnou část města okolo

zámku. Kdo ví, kolik zbloudilých duší a strašidel se zde od té doby toulá. Potkat bychom je mohli také v doposud nezmapovaných sklepeních pod zámkem, na něž navazuje spleť nekonečných podzemních tajných chodeb. Prý vedou i do stejně staré jezuitské koleje na druhé straně města, a dokonce až do nedalekých Prachovských skal, obklopených hlubokými hvozdy. Jak by se v takovém podivuhodném prostředí za tu dobu nezabydlelo spousta „jiných“ bytostí?

V kanceláři pana ředitele byla už skoro tma. Jen dvěma okny, za kterými se začaly snášet první letošní vločky sněhu, sem ze zámeckého parku pronikal soumrak umožňující ještě rozpoznat vybavení místnosti. Věvodil jí, čelem ke starým dvoukřídlým dveřím, nádherný dřevěný secesní stůl. Stál v kanceláři, byl to tedy pracovní stůl. Žárovka jen lehoule omšelé, taktéž secesní stolní lampy, jejíž stínítko bylo zdobené barevným vitrážovým sklem, ještě úplně nevychladla. Její uživatel odešel teprve před chvílí. Po celé desce stolu se spíše ledabyly než urovnaně povalovala spousta dalších věcí, které se na pracovních stolech ředitelů obvykle vyskytují. Především rozličné papíry všech rozměrů a barev, desky rozličných rozměrů a barev na ty papíry, pera, tužky, fixy, účtenky. A také knihy, časopisy a různé informační letáky z celého světa. Vše se tvářilo, jako kdyby majitele někdo náhle vyrušil a on musel spěšně odejít. Do výčtu předmětů na stole nesmíme zapomenout započítat i počítač! Ten už dnes nesmí chybět na stole žádného pana ředitele. Potud by se mohlo zdát, že je to docela obyčejný, sice krásný, ale zkrátka přece jen trochu tuctový ředitelský stůl. Jenže na tomto stole byla ještě

jedna úplně netuctová a zvláštní věc. No – věc. Ona to vlastně ani tak nebyla věc. Byla to spíš bytost. I když, bytost. Jak se to vezme...

Ta soška, protože to vlastně taková soška byla, se ocitla vprostřed této pracovní změti ředitelského stolu asi před rokem. Jeden sochař, kamarád pana ředitele (protože i ředitelé muzea mají své kamarády), mu ji věnoval k narozeninám. Byla to soška nebo snad loutka malého skřítky? Mužička? Trpaslíka? Kdo ví. Jeho podobu si kamarád sochař tak trochu vypůjčil od někdejšího slavného vévody, který v Jičíně sídlil. Ten slavný a významný vévoda se jmenoval Albrecht z Valdštejna. A soška se tomu skutečnému vévodovi opravdu velmi podobala. Byla sice velká sotva jako jezdecké holínky skutečného vévody, ale to na radosti pana ředitele z dárku nic neměnilo. Asi jako každý, měl i on rád dárky, obzvlášť takové, které někdo pro někoho vlastnoručně vyrobí. Radost měl o to větší, že to byl dárek nečekaný a především to byl dárek naprosto neobvyklý. Takovou sošku měl jen on a nikdo jiný. A že byl opravdu neobvyklý, to se brzy mělo ukázat. V šeru místnosti, uprostřed změti věcí na stole, teď večer vypadala postavička ještě menší. Obličejík spíše protáhlý, jeho délku umocňovala ještě tenká špičatá vousatá bradka. K ostřeji řezané tvářičce se úplně hodil tenký knírek a pichlavé zvědavé oči. Postavička byla oblečena v černou kazajku s krajkovým límečkem. Na nohou měla černé jezdecké kalhoty. Černé boty nad kolena, no spíše kolínka, zdobily stříbrné ostruhy. Dnes už byl ten černý mužiček nedílnou součástí stolu pana ředitele. Co stolu, celé ředitelny. Co ředitelny, vlastně i celého muzea, které se nyní nořilo do noční temnoty...

KOUZELNÉ PEŘÍČKO

Na nočním stolku mezi knížkou o bájném jednorožci, nedopitou sklenicí šťávy, načatými papírovými kapesníčky a bílým plyšovým mládětem tuleně zazvonil budík. Zpod modré „peřiny“ s vyobrazením běžících koní, ve které žádné skutečné peří nebylo, protože Vladčín, teď už dospělý bráška byl na peří alergický, se vysunula štíhlá ruka, aby budík zkušeným hmatem umlčela. Ale nebylo to nic platné. Hned nato se s vrznutím otevřely dveře dětského pokoje a mužský hlas polohlasem pološeptem pronesl:

„Vladi, je ráno, vstávat. Snídaně je na stole!“

„Ještě chvíli, tati.“

Vladěnka, neboť tak se dívka jmenovala, se ještě na chvilinku zachumlala do vyhřáté postele. V teple tohoto bohužel jen zoufale dočasného útočiště si začala vybavovat, že se jí zdál zase ten podivný sen. Zase byla ve veliké tmavé místnosti, jejíhož konce nedohlédla. Když v tom snu trochu přivykla na šero, začala rozpoznávat, že na stěnách okolo ní visí nějaké objekty, skoro jako postavy. I když se trochu bála, nakonec se odhodlala přijít blíž. Z temných rohů místnosti se postupně začaly vynořovat tvary, ve kterých nakonec rozpoznala vycpané objekty. Velké ptáky, ale i jiná zvířata. Přestože měla strach, zvědavost ji neopustila ani ve snu. Natáhla tedy váhavě ruku.

V momentě, když se už už dotýkala omšelého peří, dávno mrtvá a znehybnělá křídla se pojednou rozmáchla, dívku ohlušil jejich šum i ovanul vítr zpod jejich perutí. Vždycky se znovu a znovu přišerně lekla. A v tom okamžiku se pokaždé ozval budík. Byla z toho snu trochu vylekaná, ale zároveň v ní probouzel zvědavost. Ráda by se dozvěděla, co by bylo dál, kdyby ten protivný budík nezazvonil.

„Tati?“ začala váhavě s plnými ústy u snídaně holčička, neboť se nakonec přece jen odhodlala zeptat se. „Plní se lidem jejich sny?“

Zřejmě ta otázka tatínka poněkud zaskočila. Poznalo se to podle toho, že odložil noviny, které u snídaně obvykle četl, a nad horní obroučkou brýlí se podíval na Vladku. Zdvihl husté obočí a očima obkroužil na stropě oblouk. Chvilí přemýšlel, a pak řekl:

„Každý by si měl svoje sny plnit. Nebo by se o to měl alespoň pokusit.“

„Ale já myslím ty sny, co se lidem zdají ve spánku,“ namítla holčička, aby ji táta správně pochopil.

„Jo takhle,“ pokýval hlavou na znamení porozumění, ale s hlavou už zase zabořenou do novin. „To nevím,“ řekl nakonec, což holčičku příliš neuspokojilo.

„A tobě se někdy takový sen splnil?“ nechtěla to Vladka ještě úplně vzdát.

„Ne, nikdy.“

Přestože podzim nestačil ani pořádně začít, toho rána napadlo několik centimetrů nového, letos prvního sněhu. Vladka vyběhla ze dveří a čerstvý prašan jí v gejzírech odlétal od bot, když se v něm radostně rozběhla k autu. Než se táta obul, oblékl a zamkl dům, měla auto oběhnuté několikrát dokola. Svět byl najednou celý bílý. I když! Celý přece jen úplně ne. Co to támhle barevného ruší monotónní nádheru bílého rána? Rozhlédla se kolem a nad sebe, jako by hledala někoho nebo něco, kdo tu barevnou věc mohl ztratit. Ale co to vlastně je? Sáhla do sněhobílých vloček, aby té záhadě přišla na kloub. Otřepala tu záhadu od zbytků sněhu a podivila se. Je to pírkó! Krásné, barevné ptačí peříčko.

„Tati, tati, podívej, co jsem našla! Z jakého ptáčka to asi je?“

„To nevím.“ Ani tatínek si žádného takto zbarveného ptáčka nevybavoval. „Každopádně to vypadá na nějakého hodně barevného ptáčka. Jako by ani nebyl z našich krajin.“

„Tak to bude určitě kouzelný peříčko. Já tě začaruju.“ A Vladka se smíchem třikrát peříčkem před sebou opsala veliký kruh.

„Pojď už, ty malá čarodějko, nebo přijdeš pozdě do školy,“ smál se na ni tatínek.

„A jsi očarovaný!“ prohlásila holčička.

„To jsem, už od té doby, co tě mám,“ spokojeně se usmál se tatínek.

PANÍ KONOPÁSKOVÁ JE V ŠOKU

„Pane řediteli, proboha, pane řediteli, oni mluví! A lítají! A dohád-
dujou se mezi sebou, dokonce se spolu hádají. Ti ve vitríně i ti
nahore pod stropem. Pobězte honem. To je hrozný, co se to děje?
Třicet let tu pracuju, ale tohle jsem v životě neviděla. Za to můžou
beztak ty počítače a internet a všechny ty nesmysly, co jich teď všude
je,“ lomila rukama stará paní Konopásková a utíkala z přírodovědné
expozice zpět na recepci, co jí její staré nohy dovolily.

Pan ředitel zrovna vysvětloval panu správci Kadlečkovi, jak by si
představoval interiér budoucí nové expozice místního muzea. Musí
to být opravdová bomba. Přišlo nařízení od samotného ministra,
aby se stará přírodovědná expozice zrušila a místo ní aby v uvolně-
ném prostoru vznikla moderní počítačová interaktivní expozice pro
děti. Úplná novinka. Ani v krajském muzeu nic podobného doposud
nemají. Ale nejdřív musí vymyslet, jak se zbavit té prastaré sbírky vy-
pelichaných vycpanin. Co s nimi? Dát je do sběru? Kde by je chtěli?
Spálit? To je neekologické. A prodat? To už vůbec ne. Nikdo by je ne-
chtěl ani zadarmo!

„Pane řediteli, pane řediteli...!“ neslo se přes celé muzeum.

„Co to zas té staré Konopáskové přelétlo přes nos? Zas nějaký ‚zmutovaný‘ pavouk nebo zatoulané strašidlo, ze kterého se vyklube zapomenutá pláštěnka některého z návštěvníků,“ povzdechl si pan ředitel panu Kadlečkovi.

„Lítají, krákorají, jeden mi dokonce vlítnul do vlasů!“ nedala se odbýt paní Konopásková.

„Ale kdo?“ snažil se ji uklidnit pan ředitel.

„No přece ti ptáci, tam, ve vitrínách i pod stropem!“

Pan ředitel se unaveně podíval na pana správce Kadlečku: „A to se musí stát zrovna dneska, když čekáme exkurzi ze základní školy. Za chvíli tu budou!“ Ale aby upokojil rozrušenou paní Konopáskovou, povídá: „Tak dobře, pro váš klid, paní Konopásková, se tam zajdeme

